DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
10. marts 1992 *

I sag C-178/87,

Minolta Camera Co. Ltd, Osaka, Japan, ved solicitors Christopher McGonigal og Simon Holmes, for advokat Clifford Chance, London, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jean-Claude Wolter, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved direktør i Rådets Juridiske Tjeneste Hans-Jürgen Lambers og juridisk konsulent Erik Stein, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe og Michael Schütte, henholdsvis Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Jörg Käser, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent John Temple Lang samt Eric White, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

og af

* Processprog: engelsk.

Committee of European Copier Manufacturers (Cecom), Köln, ved advokaterne Dietrich Ehle og Volker Schiller, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

intervenienter,

angående en påstand om, at Rådets forordning (EØF) nr. 535/87 af 23. februar 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 54, s. 12) annulleres i det omfang, den angår sagsøgeren,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Joliet, og dommerne Sir Gordon Slynn, F. Grévisse, J. C. Moitinho de Almeida og M. Zuleeg,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 3. oktober 1990,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. december 1990,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 9. juni 1987 har Minolta Camera Co. Ltd (herefter benævnt »Minolta«), Osaka, i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om, at Rådets forordning (EØF) nr. 535/87 af 23. februar 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 54, s. 12, herefter benævnt »den anfægtede forordning«) annulleres i det omfang, den angår sagsøgeren.

2 Minolta er et selskab, der fremstiller PPC-fotokopieringsmaskiner (herefter benævnt »PPC«). I Fællesskabet sælger det sine PPC udelukkende til Minolta Camera Handelsgesellschaft mbH (herefter benævnt »Minolta Tyskland«), selskabets forhandler i Tyskland, som sælger både til uafhængige kunder og til eneforhandlere i andre medlemsstater. I Japan sælger Minolta sine PPC via sit datterselskab, Minolta Business Equipment Trading Co. Ltd (herefter benævnt »MJS«), som har forskellige filialer i Japan og sælger til autoriserede forhandlere og endelige brugere.

3 I juli 1985 blev der til Kommissionen klaget over Minolta og andre japanske producenter af Committee of European Copier Manufacturers, som beskyldte Minolta for at sælge sine produkter i Fællesskabet til dumpingpriser.

4 Den antidumpingprocedure, Kommissionen indledte i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), førte til vedtagelsen af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2640/86 af 21. august 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 239, s. 5). Denne midlertidige told blev fastsat til 15,8% af prisen, netto, frit Fællesskabets grænse, på importen af PPC, som fremstilles og eksporteres af Minolta. Ved den anfægtede forordning, der blev vedtaget på forslag af Kommissionen, fastsatte Rådet derefter den endelige antidumpingtold til 20%.

5 Hvad nærmere angår sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

6 Minolta har til støtte for sagen påberåbt sig fem anbringender om henholdsvis fejlagtig beregning af den normale værdi, fejlagtig sammenligning af den normale værdi og eksportprisen, fejlagtig anvendelse af metoden baseret på den enkelte transaktion for at fastsætte eksportprisen, tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Anbringendet om fejlagtig beregning af den normale værdi

7 Minolta har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), og stk. 9, i forordning nr. 2176/84 i det omfang, det i den normale værdi indregnede sine handelsdatterselskabers salgs-, administrations- og andre generalomkostninger, en fortjenstmargen på 14,6% og visse rabatter ved ibyttetagning, der ydes af de japanske datterselskaber til kunderne.

8 Hvad angår indregningen af salgs-, administrations- og andre generalomkostninger afholdt af handelsdatterselskaberne gør Minolta gældende, at denne indregning førte til, at den normale værdi blev fastsat i et handelsled efter ab fabrik-leddet, dvs. i detailleddet, mens eksportprisen blev fastsat i handelsleddet ab fabrik. I den henseende fremhæver Minolta, at eksportprisen blev beregnet i overensstemmelse med artikel 2, stk. 8, i forordning nr. 2176/84 på grundlag af salgspriserne hos de direkte og indirekte datterselskaber i Fællesskabet, og disse priser blev nedsat med samtlige de udgifter, de pågældende datterselskaber havde haft i forbindelse med de omhandlede salg.

9 Det må først fastslås, at det af sagen fremgår, at Minolta økonomisk kontrollerer sine handelsdatterselskaber i Japan og betror dem opgaver, der normalt skal udføres af en intern salgsafdeling, der er organiseret som en del af producentens egen virksomhed.

10 Som allerede fastslået af Domstolen, navnlig i dom af 5. oktober 1988 (sag 250/85, Brother mod Rådet, Sml. s. 5683, præmis 16), er den omstændighed, at der inden for en gruppe af virksomheder bestående af selskaber, som er selvstændige juridiske personer, sker en arbejdsfordeling med hensyn til henholdsvis fremstilling og salg, ikke til hinder for, at der er tale om en enkelt økonomisk enhed, som på denne måde udøver en samlet erhvervsmæssig virksomhed, der i andre tilfælde udøves af en enhed, som samtidig er en enkelt juridisk person.

11 Under disse omstændigheder muliggør inddragelsen af handelsdatterselskabernes salgs-, administrations- og andre generalomkostninger i den beregnede normale værdi, at det undgås, at de omkostninger, der nødvendigvis må indgå i salgsprisen for et produkt, når dette sælges gennem en intern salgsafdeling hos producenten, ikke længere inddrages, såfremt produktet sælges gennem et selskab, som er en selvstændig juridisk person, men som producenten har økonomisk kontrol over (dom af 5.10.1988, forenede sager 260/85 og 106/86, Tokyo Electric mod Rådet, Sml. s. 5855, præmis 29).

12 Dernæst bemærkes, at ifølge Domstolens praksis (jf. bl.a. domme af 7.5.1987, sag 240/84, Toyo mod Rådet, Sml. s. 1809, præmis 13, sag 255/84, Nachi Fujikoshi mod Rådet, Sml. s. 1861, præmis 14, sag 258/84, Nippon Seiko mod Rådet, Sml. s. 1923, præmis 14, og sag 260/84, Minebea mod Rådet, Sml. s. 1975, præmis 8), er fastsættelsen af den normale værdi og eksportprisen undergivet forskellige regler, og at salgs-, general- og administrationsudgifter ikke nødvendigvis skal behandles på samme måde i hvert enkelt tilfælde.

13 Det skal tilføjes, at salgs-, administrations- og andre generalomkostninger hos handelsdatterselskaberne, der som anført ovenfor arbejdede som en salgsafdeling hos Minolta, i realiteten kun kan sammenlignes med de omkostninger i Minolta's eksporttjeneste, hvis tilsvarende omkostninger ikke blev fratrukket i eksportprisen, hvorimod de ikke kan sammenlignes med de europæiske datterselskabers omkostninger. Eventuelle forskelle i disse omkostningers størrelse kan tages i betragtning i forbindelse med de justeringer, som der er hjemmel for i artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84.

14 Heraf følger, at argumentet om inddragelse af salgs-, administrations- og andre generalomkostninger i den normale værdi ikke kan anerkendes.

15 Med hensyn til indregningen af en fortjenstmargen på 14,6% i den normale værdi finder Minolta, at margenen er for høj, eftersom Rådet hverken har taget hensyn til den gennemsnitlige fortjeneste, som er opnået ved salget af samtlige relevante modeller på det japanske marked, eller til omsætningen ved urentable salg af visse modeller på samme marked, ligesom Rådet ikke beregnede den pågældende margen i ab fabrik-leddet.

16 I den forbindelse bemærkes, at den normale værdi blev beregnet i medfør af artikel 2, stk. 4, i forordning nr. 2176/84, fordi samtlige Minolta's PPC-modeller, som blev eksporteret til Fællesskabet, blev solgt i Japan til priser, der gennemsnitligt lå under kostprisen. Som det fremgår af betragtning 10 til den anfægtede forordning, anvendte Rådet for at beregne fortjenstmargenen den gennemsnitlige fortjenstmargen hos de øvrige PPC-eksportører vedrørende de modeller, som i løbet af referenceperioden blev solgt i Japan til en gennemsnitlig højere pris end deres produktionsomkostninger. Som Rådet nærmere har forklaret under sagens behandling, tog det for at beregne denne fortjeneste hensyn til fortjenesten ved salg af en bestemt model, endog også når visse salg skete med tab.

17 Det må i den forbindelse fremhæves, at såfremt Rådet for at beregne den gennemsnitlige fortjeneste skulle tage hensyn til salget af en bestemt model, også når der globalt ikke var opnået nogen fortjeneste, ville formålet med at beregne den normale værdi ikke blive opnået. Beregningen har nemlig til formål at fastslå en normal værdi, som er den, der ligger nærmest salgsprisen for et produkt, således som den ville være, dersom det pågældende produkt blev solgt i oprindelses- eller eksportlandet i normal handel. Om en sådan værdi bliver der ikke tale, når der, bl.a. af handelsstrategiske grunde, ikke opnås nogen fortjeneste ved salget af en bestemt model.

18 For at nå dette mål kan institutionerne tage hensyn dels til den fortjenstmargen, der opnås ved salget af samme producents andre modeller, dels til den margen, der opnås af et andet selskab (jf. domme af 5.10.1988, forenede sager 277/85 og 300/85, Canon mod Rådet, Sml. s. 5731, præmis 21 og 22, og sag 301/85, Sharp Corporation mod Rådet, Sml. s. 5813, præmis 8). Det må derfor antages, at institutionerne også kan anvende en gennemsnitlig fortjeneste efter den i præmis 16 beskrevne metode.

19 Det må i øvrigt konstateres, at Rådet i forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1), som ophævede forordning nr. 2176/84, klart har udtalt sig på linje hermed. Det hedder således udtrykkeligt i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), at den fortjeneste, der skal indregnes i den normale værdi, beregnes på grundlag af fortjeneste opnået på fortjenstgivende salg af tilsvarende varer, uanset om der er tale om salg foretaget af samme producent eller af andre producenter.

20 Minolta's argument om, at Rådet under alle omstændigheder burde have taget hensyn til omsætningen for samtlige salg, herunder de urentable salg, kan heller ikke lægges til grund. Ved at gå frem på den måde ville Rådet faktisk have fastsat en normal værdi, der ikke ville svare til den pris, som blev opnået i normal handel.

21 Vedrørende Minolta's argument om, at Rådet vedrørende den tidsmæssigt varierende rentabilitet af en model burde have taget hensyn til den fortjeneste, som er blevet opnået, så længe der har eksisteret PPC, bemærkes, at artikel 2, stk. 4, i forordning nr. 2176/84 giver hjemmel for ikke at inddrage salg med tab på den betingelse, at de har fundet sted over et længere tidsrum. Denne betingelse er imidlertid opfyldt i sagen, idet sådanne salg blev konstateret i hele undersøgelsesperioden, der løb fra januar til og med juli 1985.

22 Hvad endelig indregningen af fortjenesten hos de japanske handelsdatterselskaber angår, er det tilstrækkeligt at henvise til, at institutionerne ikke har pligt til som en rimelig fortjenstmargen, jf. artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), i forordning nr. 2176/84, at vælge producentens fortjenstmargen frem for dennes handelsdatterselskabs fortjenstmargen på hjemmemarkedet, men lovligt kan tage udgangspunkt i den samlede fortjenstmargen for de to selskaber, da de udgør en enkelt økonomisk helhed (dom af 5.10.1988, forenede sager 273/85 og 107/86, Silver Seiko mod Rådet, Sml. s. 5927, præmis 17).

23 Det må derfor lægges til grund, at Rådet i denne sag har fastsat en fortjenstmargen i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), i forordning nr. 2176/84.

24 Hvad angår indregningen i den normale værdi af visse rabatter for ibyttetagne maskiner ydet af de japanske datterselskaber til kunderne, har Minolta gjort gældende, at der er tale om sædvanlige rabatter, der ikke står i forbindelse med ibyttetagningstransaktioner. Rabatterne blev automatisk ydet medlemmerne af »Minolta Society«, der er en klub, som giver medlemmerne en række fordele og står åben for MJS's autoriserede forhandlere på grundlag af en ensartet tarif. Minolta tilføjer, at for så vidt som disse rabatter har direkte tilknytning til det pågældende salg, jf. artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84, burde Rådet ikke have indregnet dem i den normale værdi.

25 Herved bemærkes, at det af betragtning 13 til den anfægtede forordning fremgår, at den ibyttetagningsrabat, der ydes køberen af en ny kopieringsmaskine for overtagelse af en brugt maskine, modsvarer den fordel, som producenten opnår ved, at de ibyttetagne maskiner trækkes ud af markedet, og ved, at der ikke findes et marked for brugte PPC i Japan. Ifølge Rådet »[opretholdes] ... efterspørgslen efter nye maskiner på det højst mulige niveau, hvor priserne derfor også kan holdes på et højere niveau, end det ville have været tilfældet, hvis der havde været et marked for brugte maskiner«, og »denne større efterspørgsel og deraf følgende større produktion skulle normalt medføre større stordriftsfordele og tilsvarende større fortjeneste«.

26 Herefter skal de omhandlede rabatter, der modsvarer den værdi, som producenten tillægger tilbagetrækningen af brugte PPC fra markedet, tages i betragtning ved fastlæggelsen af den normale værdi i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2176/84.

27 Det rokker ikke ved dette resultat, at rabatterne — som anført af Minolta — ydes på grundlag af en ensartet tarif og ikke varierer fra transaktion til transaktion.

28 Heraf følger, at Rådet korrekt beregnede den normale værdi ved i denne at indregne et beløb svarende til betalingen for ibyttetagne maskiner.

29 Af det anførte fremgår i det hele, at anbringendet om fejlagtig sammenligning af den normale værdi og eksportprisen ikke kan lægges til grund.

Anbringendet om fejlagtig sammenligning af den normale værdi og eksportprisen

30 Minolta har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84, idet der ikke er foretaget nogen justering, hvorved der tages hensyn til løn til sælgerne, visse transportudgifter og visse andre udgifter afholdt af Minolta's produktionsselskab i Japan (herefter benævnt »MO«) og af MJS, skønt disse har direkte tilknytning til de pågældende salg, jf. nævnte bestemmelse.

31 Det må for det første for så vidt angår justeringen for lønnen til sælgerne fastslås, at Rådet foretog den ønskede justering, hvorfra det dog udelukkede lønnen til salgscheferne. Herom bemærkes, at det under undersøgelsen er blevet påvist, at salgschefernes opgaver i det væsentlige bestod i at varetage almindelige styrings- og ledelsesfunktioner, men ikke direkte at sælge PPC til kunder. Rådet kunne derfor med rette lægge til grund, at lønnen til salgscheferne ikke havde direkte tilknytning til de pågældende salg, jf. artikel 2, stk. 10, litra c), i forordning nr. 2176/84.

32 For det andet må det for så vidt angår transportudgifterne anerkendes, at Rådet gik korrekt frem ved at tildele en justering på to tredjedele af de omkostninger, der var knyttet til brugen af sælgernes køretøjer, ligesom Rådet korrekt nåede til det resultat, at den sidste tredjedel, vedrørende sælgernes almindelige rejseudgifter, ikke havde direkte tilknytning til salget. Det samme må antages for den justering, der blev ydet for sælgernes rejseudgifter.

33 For det tredje skal det vedrørende visse omkostninger, som dels MO (lager-, transport-, forsikrings- og kreditomkostninger) og dels MJS (transportomkostninger for køretøjer og kreditomkostninger) havde afholdt, blot bemærkes, at disse omkostninger, som Rådet har gjort gældende, ikke havde direkte tilknytning til salget.

34 Hvad endelig angår de justeringer, der blev anmodet om som følge af, at den normale værdi og eksportprisen angiveligt blev fastsat i forskellige handelsled, må det fastslås, at nævnte værdi og eksportprisen begge blev beregnet på grundlag af den pris, produktet blev solgt til for første gang til en uafhængig køber.

35 Det må dernæst fremhæves, at Minolta ikke har godtgjort, at de salg, på grundlag af hvilke den normale værdi og eksportprisen blev beregnet, vedrørte andre købergrupper og derfor hørte hjemme i andre handelsled, der kunne begrunde de ønskede justeringer. Institutionerne var derfor ikke forpligtet til at gennemføre dem.

36 Som følge heraf er det ufornødent at tage stilling til, om der som hævdet af Minolta er sket en tilsidesættelse af GATT's artikel VI og af antidumpingkodeksens artikel 1 og 2, fordi Rådet sammenlignede den normale værdi og eksportprisen i forskellige handelsled.

37 Af det anførte fremgår i det hele, at anbringendet om fejlagtig sammenligning af den normale værdi og eksportprisen ikke kan lægges til grund.

Anbringendet om, at det var fejlagtigt at anvende metoden baseret på den enkelte transaktion for at fastsætte eksportprisen

38 Minolta har gjort gældende, at anvendelsen af metoden baseret på den enkelte transaktion for at beregne eksportprisen ikke kunne føre til en gyldig sammenligning mellem denne pris og den normale værdi i overensstemmelse med kravet i artikel 2, stk. 2 og 9 samt stk. 13, litra b), i forordning nr. 2176/84. Minolta finder, at eksportpriserne i det omfang, de normale værdier blev beregnet for den enkelte PPC-model, burde være fastsat efter metoden med vejede gennemsnit med henblik på, at en sammenligning kunne foretages.

39 Minolta gør herved gældende, at det fremgår af ovennævnte dom af 7. maj 1987, Nippon Seiko mod Rådet, præmis 25, at eksportøren skal have handlet misligt eller forsætligt for at maskere sin dumping, for at anvendelsen af metoden baseret på den enkelte transaktion kan være berettiget. Ifølge Minolta blev der ikke handlet således i denne sag, og der var således ingen grund til at anvende den omhandlede metode og på den måde udelukke metoden med vejede gennemsnitseksportpriser.

40 Først bemærkes, at artikel 2, stk. 9, i forordning nr. 2176/84 ikke kræver, at den normale værdi og eksportprisen beregnes efter identiske metoder. Samme artikels stk. 13 angiver alene de forskellige metoder for beregningen af dumpingmargenen og indeholder ikke noget krav om, at de metoder, der vælges for beregningen af normalværdien og eksportprisen, skal være ensartede eller identiske (jf. bl.a. dom af 7.5.1987, sag 258/84, præmis 15 og 18).

41 For det andet bemærkes, at formålet med at stille institutionen frit i valget af en af de metoder, der er angivet i artikel 2, stk. 13, litra b), i forordning nr. 2176/84, netop er at sikre, at den vælger den metode, der er bedst egnet til at opfylde formålet med antidumpingtoldproceduren, og at dette valg forudsætter, at der foretages en bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder (jf. dom af 7.5.1987, sag 258/84, præmis 21 og 24). Imidlertid fremgår det hverken af sagens akter eller af retsforhandlingerne, at Rådet begik en åbenbar fejl ved at vælge metoden baseret på den enkelte transaktion.

42 Minolta's argument om, at anvendelsen af metoden baseret på den enkelte transaktion kun er begrundet, når eksportøren har gjort sig skyldig i misligheder for at skjule sin dumping, kan ikke lægges til grund. Denne metode er den rigtige for at ramme misligheder, men dens anvendelse er imidlertid på ingen måde begrænset til de tilfælde, i hvilke institutionerne har konstateret mislig adfærd.

43 Det følger af det anførte, at anbringendet om, at det var ukorrekt at anvende metoden baseret på den enkelte transaktion for at fastsætte eksportprisen, skal forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet

44 Minolta har endelig gjort gældende, at Rådet, såfremt det fandt, at selskabets forskellige priser var et misligt forhold, hvorved Minolta søgte at skjule dumpingadfærd, og anvendte denne bedømmelse som grundlag for at anvende metoden baseret på den enkelte transaktion, tilsidesatte princippet »audi alteram partem«, eftersom Rådet på intet tidspunkt gav Minolta lejlighed til at klarlægge sin opfattelse på dette punkt.

45 Det er tilstrækkeligt at bemærke, at Rådet ikke, for så vidt det — selv uden misligt forhold fra Minolta's side for at skjule dumping — anvendte den nævnte metode, havde pligt til at høre Minolta vedrørende de bevisligheder, som Rådet muligvis var i besiddelse af herom.

46 Heraf følger, at anbringendet om tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet ikke kan lægges til grund.

Anbringendet om krænkelse af begrundelsespligten

47 Minolta har gjort gældende, at Rådet har krænket EØF-traktatens artikel 190, for så vidt som det ikke har givet en fyldestgørende begrundelse for anvendelsen af metoden baseret på den enkelte transaktion for at fastsætte dumpingmargenen, hvorved Minolta har henvist til artikel 2, stk. 13, litra b), i forordning nr. 2176/84.

48 Hertil bemærkes, at metoden for beregning af dumpingmargenen angives i betragtning 6 og 29 til den foreløbige forordning og stadfæstes i betragtning 5 og 26 til den anfægtede forordning, samt at metoden baseret på den enkelte transaktion sædvanligvis anvendes af institutionerne, hvilket de berørte erhvervskredse ikke kunne være uvidende om.

49 Heraf følger, at anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten skal forkastes, og sagsøgte derfor frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

50 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne for intervenienten Cecom, der har nedlagt påstand herom. Kommissionen bærer sine egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 69, stk. 4.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, herunder de af intervenienten Cecom afholdte omkostninger.

Joliet Slynn

Grévisse Moitinho de Almeida Zuleeg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. marts 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

R. Joliet
Formand for Femte Afdeling